

Кількома рядками

28 — 30 травня в баптистській церкві в Крумліні відбувся третій річний з'їзд Українського Місійного Товариства в Америці. Як довідуємося, керівництво Товариством з'їзд передав пасторові П. Барткову.

— В днях 31. 5. — 2. 6. п. р. в Прин (Баварія) відбувся з'їзд євангельських проповідників різних національностей із Д. Повал 40 проповідників взяли участь у нарадах з'їзду, на яких було порушено ряд актуальних питань у справі місійної праці, еміграції та опіки над тими, що не зможуть вмигрувати (старі, хворі, інваліди). Від українців на з'їзді взяли участь проповідники Д. Марійчук, О. Гарбушок (баптисти) і В. Вінявський (від реформованих євангелістів).

— В зв'язку з запланованою ліквідацією першої ерії, нашу громаду з Кобаху перевезено до укр. табору в Пфорнгаймі

— Корнбергська УЄвБЦерква в ос-

танніх днях квітня переїхала до укр. табору в Лайпгаймі.

— Заслужений діяч на полі українського євангелізму і співпрацівник „ДП“ проповідник Іван Барчук із своєю родиною перебуває в дорозі до ЗДПА.

— Появився з друку побільшений співаник „Пісні Християн“. Співаник виданий Ів. Беркутою і містить у собі 312 пісень, на гарному білому папері в добрій оправі. Ціна 7.-ДМ. Замовляти в видавця.

Цінний скарб! — Появився з друку

НОВИЙ ЗАПОВІТ в українській мові

Переклад проф. д-ра Івана Огієнка. Виданий на гарному папері, малого формату, шкіряна оправа з золотими обрізами. Ціна 10. НМ. Замовлення шліть на адресу: Iwan Hrabowetz, (21 b) Lüdenscheld i. Westf. Buckerfelderstr. 42, Germany.

ЗА УКРАЇНСЬКУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ПРЕСУ

На пресовий фонд „Дороги Правди“ склали пожертвування:

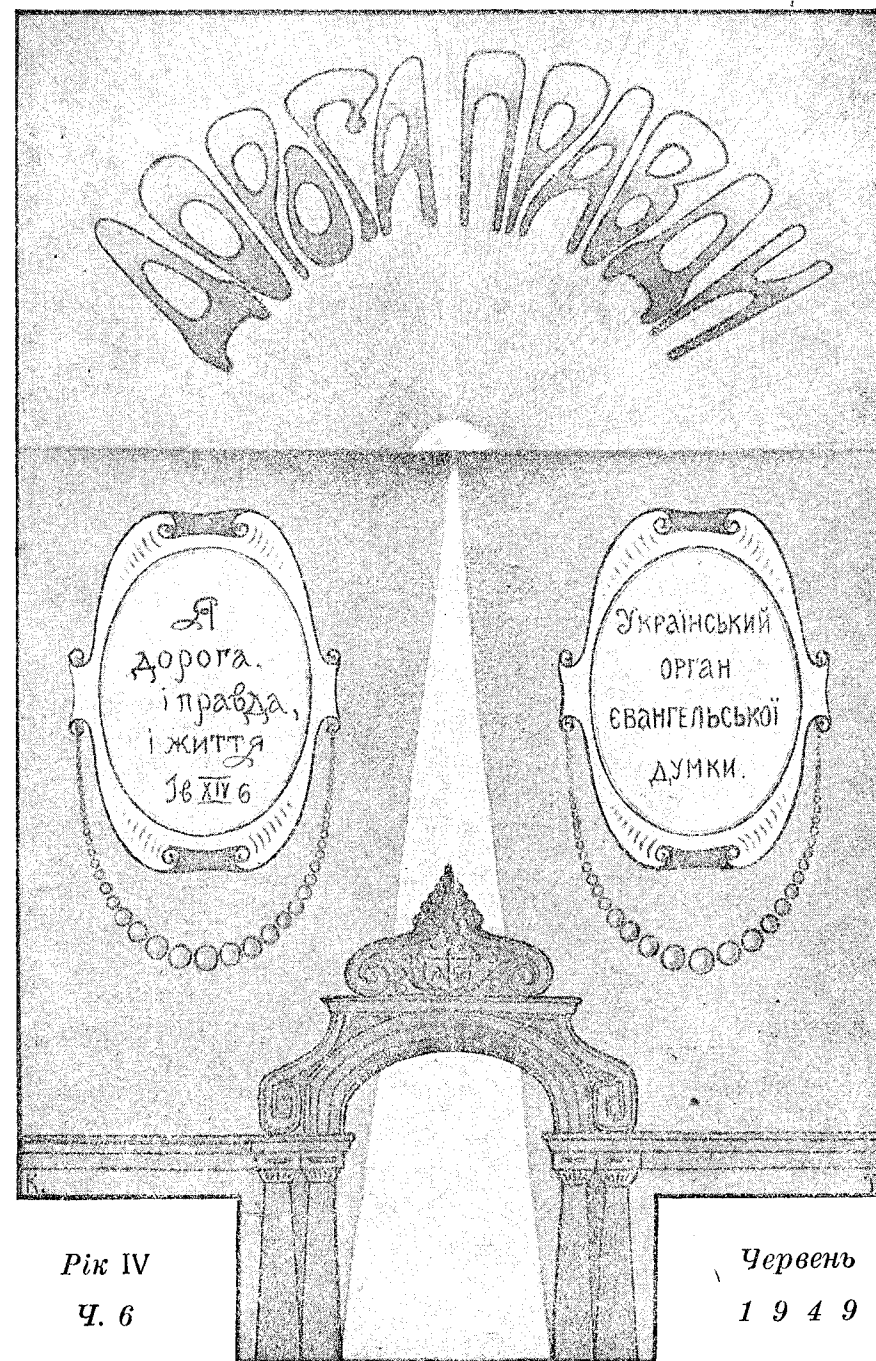
1. М. Подворняк 10. — дол.	8. Ф. Мазур 3. — „
2. Д. Колишка 5. — „	9. Г. Крешка 2. — „
3. В. Мазур 5. — „	10. Бр. Бойчук 2. — „
4. Укр. Церква у Крумліні 5. 55 „	11. М. Гренік 2. — „
5. З Речун-Панько 7. — „	12. М. Якімов 2. — „
6. П. Юнка 3. — „	13. Іл. Кубрик 2. — „
7. С. Колодій 2. 50 „	13. Д. Денейко 1. 50 „
	14. М. Черетятко 1. 50 „

Усім жертводавцям, за підтримку друкованого євангельського слова в рідній мові, висловлює НАЙСЕРДЕЧНІШУ ПОДЯКУ
Редакція „Дороги Правди“

Ukrainian Magazine

„THE WAY OF TRUTH“

Published under EUCOM, Civil Affairs Division. Authorization Number UNDP 281. Date Authorized 1. January 1949. Editor: Rev. O. Harbutjuk. Address: Leipheim-Donau, Ukr. DP Camp 27/5. Printer: Ukrainische Zeitung, NEU-ULM, Ludwigstr. 10. — Frequency: Monthly — Circulation: 1000

»THE WAY OF TRUTH«

The Monthly Magazine
of the Ukrainian Evangelical Baptist Church in Germany

Vol. IV

June 1949

№ 6

Привіт четвертому З'їздові Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині! — Привіт кращим борцям за високі ідеали українського Євангелізму!

Четвертий З'їзд УЄвБЦеркви в Німеччині вітають цільні й заслужені діячі Світового Союзу Баптистів. З причини браку місця друкуємо тільки коротенькі уривки з деяких привітальних листів.

Президент ССБ, д-р К. О. Джонсон, вітаючи З'їзд, пише: „Сердечно вітаю річну Конференцію Українських Баптистів у Німеччині та прошу прийняти від мене, президента Світового Союзу Баптистів, мої гарячі християнські привіти і запевнення в тому, що ми молимося за Вас, любимо Вас, і, по можливості, будемо раді подати Вам знову матеріальну чи духовну поміч. Я сердечно бажаю, щоб многи з Вас могли бути на Світовому Конгресі Баптистів, який відбудеться наступного року в ЗДПА (Клівленд). Нехай Господь велико благословить Ваше українське братство в праці для Христа“.

Секретар ССБ на Європу, д-р В. О. Льюїс: — „Я занотував собі дату Конференції УЄвБЦеркви в Німеччині і запевняю Вас, що мені буде дуже приємно взяти участь у Конференції Українських Баптистів. З найкращим побажанням Вашій Конференції“.

Генеральний секретар ССБ, д-р А. Т. Орн: — „З причини мого від'їзду до Канади не зможу бути на Вашій Конференції, але прошу прийняти мої побажання найкращих Господніх благословень“.

Голова Допомогового Комітету при ССБ, д-р Кауділл: — „Я висловлю мій

глибокий жаль з приводу того, що не можу прибути на Конференцію Українських Баптистів у Німеччині, але прошу прийняти вислів моїх найкращих побажань українському Братству і Вашій Конференції. Постійно молюся за Вас“.

Секретар Шведських баптистів, д-р Е. Руден: — „Бажаю Конференції Українських Баптистів у Німеччині багато Господнього благословіння“.

Голова Союзу німецьких баптистів п. П. Шмідт: — „На жаль не можу прибути на Вашу Конференцію, але від усього серця бажаю, щоб під час Вашої Конференції діяв провід Духа Святого. Нехай Господь дасть усім зібраним із повноти Своєї ласки для зміцнення життєвих сил у наш тяжкі та невпевні дні. З сердечним привітом Вашій Конференції!“

Від імени українського заокеанського братства З'їзд привітали — мгр. Я. Гомінок, генеральний директор Українського Місійного та Біблійного Товариства та ректор Українського Біблійного Інституту в Канаді, пастор С. Нищук, пастор Н. Лук'янчук, редактор Л. Жабко-Потопович, П. Барків, Г. Домашовець і інші.

ДОРОГА ПРАВДИ
Ваш друг і порадник

Ч. 6

Дорога Правди

9

«І Левит, що в оселях твоїх». — Левити не одержали „ніякого приділу землі в обіцяній країні“ (Іс. Нав. 14: 4). Вони були покликані виконувати службу при Храмі Божому. Їм була призначена певна частина з того, що народ жертвував. Отже народ Божий мав пам'ятати і щиросердечно підтримувати тих, що працювали на ниві Божій, щоб вони без жодних перешкод і з радістю могли виконувати покладені на них обов'язки. Неможливо було б навіть і думати про повну радість народу Божого, коли б Левити були забуті при своїй великій праці і не були підтримані народом. „Бо вартий робітник своєї поживи“ (Мат. 10:10). І святим обов'язком народу Божого є молитися за працюючих на ниві Божій і матеріально допомагати їм тим, чим кожного Господь благословив.

«І приходень». — Радість спільності з Богом є радістю загальною, всенародною. І чужинцеві-скитальцеві серед народу Божого були створені такі умови, що він міг почувати себе так добре, як у родинному оточенні, яке побуджувало його до радості перед Богом. Бо якою б то була радість народу Божого, коли б серед нього залишений скиталець зідхав би безутішний у недолі своєї самотності. Написано ж: „Поділись із голодним хлібом і введи в хату бурлаків бездомних; як побачиш обідранця, прикрій наготу його, і від однокровного не ховайся. Тоді світло твоє зорею засвітить і рани твої скоро спіляться, й справедливість буде наперед тебе ходити, та й супроводитиме тебе слава Господня. Тоді ти покликнеш, і Господь вислухає тебе, заголосиш — а Він скаже: Ось Я!“ (Іс. 58:7 — 9).

«І сирота». — Сирота, що так багато потребує співчуття і ласки родинної, між народом Божим повинна зовсім забути своє сирітство. Нагріта його любов'ю, вона не повинна себе почувати забутою й оставленою. Щастя бо народу Божого переливається на всі сторони й усуває смуток недолі з сердець прибитих горем, а натомість дарить глибокою радістю.

„І вдова, що між своїми людьми“. Також і вдова в народі Божому не повинна бути залишеною й безрадною в своїй недолі. Її необхідні потреби мали бути задоволені не тільки співчуттям та ввічливими словами, а чином добровільної помочі, що випливає з любови до ближнього. І тільки тоді вона може себе почувати не залишеною та з владністю радуватись перед Господом. Отже, виконуючи ці чудові вказівки, що були тісно зв'язані з днем П'ятдесятниці, дійсно, тоді для народу Божого це свято було святом всенародною радості.

2. П'ятдесятниця в Новому Заповіті

Коли в Старому Заповіті П'ятдесятниця була днем загальної радості й упорядкування взаємин, то в Новому Заповіті цей день сполучився з обставинами глибокого напруження віруючих в очікуванні зміцнення силою Святого Духа, згідно Христової обітвиці. Учні Христа мали виповнити великі завдання свого Вчителя і Господа. Вони повинні бу-

ли наділити небесною радістю не тільки свої родини і близьких, свої села та міста, — вони мали понести **Добру Новину** спасіння і бути свідками Ісуса Христа „аж до останнього краю землі“.

До виконання такого великого післанництва потрібна була особлива сила і можливості даровані від Господа. Та учні Христа на той час були огорнені великим жалем. Розлука з Христом була для них дуже тяжкою. Вони ж недавно пережили так багато радості і спільності з воскреслим Спасителем, а тепер Він, благословляючи їх, вознісся на небо. Їх очі так довго дивилися вгору.

Учні і група віруючих залишилися в злому світі, оточені ворогами правди Божої. Служняні ж велінням Христа, вони зібралися в одній єрусалимській горниці й очікували об'явлень Божих. Любов Христова та страх перед ворогами міно едали цю першу громаду Церкви Христової, що нараховувала тоді біля 120 душ.

І нарешті надійшов день П'ятдесятниці та положив кінець їх напруженню очікуванням. Дух Святий злинув на учнів і силою небесною зодягнувся вони. Їх страх зник і всі туманності, що душу окутували, розвіялись. Вони відразу розпочали вручену їм місію. І — диво, Господь послав їм таку можливість, що вони могли промовляти кільканадцятьма мовами різних народів, що на той час перебували в Єрусалимі. І кожен присутній слухав від учнів свідоцтво про великі дла Божі в своїй рідній мові.

Були також благословенні наслідки цього. До Церкви Христової приєдналося того дня „душ тисяч із три“. Небо раділо з приводу спасіння великого числа грішників.

І коли в Старому Заповіті П'ятдесятниця була днем радості з обжинків на полі, то в Новому Заповіті цей день був днем радості духовних обжинків, коли аж тисячі снопів-душ людських було зібрано з поля цього світу для Царства Небесного.

Отож із вищенаведеного робимо висновок, що П'ятдесятниця, — це свято підготовки душі до зустрічі з Богом, упорядкування взаємин між народом Божим і зодягнення в силу Божу.

Нехай же в цей день Бог особливо благословить кожного члена Церкви Христової в солодкій спільності з небом. Хай Святий Дух ділає в народі Божому, щоб він (народ), зодягнувшись силою згори, міг завжди бути вірним свідком Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа.

Ів. БАРЧУК

Для кого існує світ?

Ще в 1940 році зайшов я одного разу в Укр. Допомоговий Комітет у Холмі і розмовився з головою того комітету. Він, між іншим, запитав мене: хто намовив мене покинути „свою віру“ й прийняти баптистську. Я йому відповів, що це зробила Євангелія. Він, очевидно, не сподівався такої відповіді, бо видно було, що розгубився, а потім відповів, що я не правильно її (Євангелю) зрозумів. Я тоді взяв Євангелю, положив перед ним на стіл, і попросив його показати мені, що я, властиво, неправильно зрозумів. Він ще більше збентежився і, замість вивести мене з блуду, почав кричати: „Ви, баптисти, є шкідниками нації, бо ви вносите роз'єднання в народ! Коли здобудемо незалежність, то не дозволимо, щоб різні секти ділили нашу націю! Навіть православної та греко-католицької церкви не буде, а буде одна, спільна всім українцям, національна церква! А все таке сміття, як ви, ми виметемо!“

Частина вірних Укр. Баптистської Церкви в Мюнхені. Посередині сидить із букетом у руках реверенд Ф. К. Шатт, директор баптистського еміграційного бюро.

Я тоді встав, взяв свою Євангелію, і сказав йому: „Пане голово, я дуже тишуся, що таких „політиків“, як ви, є небагато. Бо коли б усі так думали, як ви, то хоч мені, широму українцеві, прикро й надто тяжко це сказати, але України самостійної тоді ми не здобули б!“

„А це чому?“ — запитав він.

„Тому, — відповів я, — що Бог не цікавиться країною та народом, який прагне знищити Боже Царство на своїй території, і не допоможе такому народові визволитися“.

„Політик“ цей не знайшов, що мені на це відповісти, а тільки спромігся сказати: „Добре, добре, побачимо!“ На цьому ми кінчили нашу розмову.

Проминуло сім років. І вже тут, на скитанні, я зустрівся з одним своїм земляком, народним учителем по професії. Поговорили про одне й друге, і зійшли на релігійну тему. Він завзятий патріот, здається, що не має інших ідеалів, як тільки наша люба Україна. І ось при цій розмові він нараз кинув мені в очі тяжке обвинувачення: „Ви... зрадники,—сказав він, — ви не хочете воювати, а тільки хотіли б критися за чужими плечима! Ви хотіли б, щоб вам хтось одвоював Україну, а ви тоді прийдете на готове й будете там проповідувати свою Євангелію. Ні, такі українці нам не потрібні!“

Недавно я побував в укр. таборі в Корбаку, і там наші вірні скаржилися, що й їх обвинувачують вище наведеним способом. Отже, я переконався, що подібні поняття не належать до одиниць, а багато наших земляків, братів по крові, опановані ними, тому то й рішився написати дещо на цю тему й розглянути це питання з куту зору Святого Письма.

Від самого початку світ поділився на два табори: праведних і безбожних; Каїнів і Авелів (1 Ів. 3:12). Безбожні переслідували праведних, вбивали їх, деморалізували, і їх (праведних) ставало щораз менше. І дойшло до того, що на цілому світі зостався праведний тільки один Ной. Як же реагує Бог на це явище? — Він вигублює світ безбожних, а праведного Ноя рятує навіть від всезвітнього потопу (2 Петр. 2:5). З цього факту зовсім ясно видно, що Богові безбожні не потрібні. Він зацікавлений тільки праведними. На землі точиться запекла боротьба поміж Богом і сатаною за людські душі й за встановлення свого царства (Бог хоче встановити Своє Царство, а сатана — своє). Наразі перемагає не мов би зло, і сатана заявив, що всі царства світу, їх влада та слава йому передані (Лук. 4:5 — 7). Однак положення зміниться, бо Слово Боже каже, що царства світу перейдуть до Христа (Об. 11:15), а з Ним і святі Його царюватимуть на землі (Об. 5:8 — 10). Про те Царство Господь наказав своїм учням молитися (Мат. 6:10). Ясно, що Господь дивиться на світ тільки з куту зору будови Царства Божого. Отже ті, що спричиняються до тієї будови, — вони тільки мають вартість

перед Богом. Господь дає свідчення, що Він цінить таких людей більше, ніж цілий світ (Євр. 11:36 — 38). Світ їх вважає за сміття (1 Кор. 4:13), а Бог за перли. Господь охороняє тільки праведних (Іпр. Сол. 18:10), а безбожних зберігає також, але на день гніву (Рим. 9:22). Там, де перемагає повна деморалізація, Бог починає карати, а то й цілком вигублювати безбожних. Так було з Содомом і Гоморою. Коли ж Авраам став благати Бога не губити тих міст, бо може там є праведники, то Бог погодився простити гріхи тих народів ради 10-ох праведників (1 Мойс. 18:23 — 33). Але, на жаль, знайшовся там тільки один праведник — Лот, якого Бог і врятував, а безбожні міста знищив (2 Петр. 2:6 — 9). Варто підкреслити й те, що Господь не міг виконати Свого суду до того часу, поки Лот був на загроженій території (1 Мойс. 19:22).

Чи могли собі уявити безбожні содомляни, що праведний Лот не ховався за їхніми плечима, а вони за його. Уявляю собі, як би вони сміялися і глузували, коли б хтось сказав був їм, що ви живете тільки так довго, поки Лот у Содомі; з хвилиною, коли він вийде, ви загинете. Тож навіть зяті його прийняли за жарг його пересторогу (1 Мойс. 19:14).

В Новому Заповіті читаємо приповідку про кукіль, що ворог посіяв його на полі поміж пшеницею, коли господар спав (Мар. 13:24—30). Спаситель пояснив цю притчу так: поле — це світ, господар — це Він, Христос, добре насіння — це сини Царства — діти Божі, кукіль — це сини диявола, а ворог — сам сатана (Мат. 13:36 — 43). Отже, Боже поле — це наш світ. Сіє на ньому Господь, але сіє і сатана. Кожен, хіба, розуміє, що Господь береже поле не ради куколю, а ради пшениці. Отже, не пшениця криється за плечима куколю, а кукіль за плечима пшениці.

Треба тільки цілком ясно усвідомити собі, хто пшениця, а хто кукіль? Пшениця — це люди, що прийняли Христа, повірили в Нього, родились від Бога (Ів. 1:12—13). Це живі свідки Христа, Його учні й послідовники. Для них воля Божа, передана в Слові Божому, це — найвищий закон. Вони не піддаються впливам цього світу, бо вони не від світу цього (Ів. 17:14—19). Вони ненавидять усе те, що в світі діється, бо воно противне Богові (1 Ів. 2:15—17). Зате світ їх вважає за шкідників для себе й старається позбутися їх, не відаючи про те, що, переслідуючи віруючих, він руйнує останню охорону, яка стримує гнів Божий на нього.

Кукіль — це діти диявола, злоки, розбишаки, п'яниці та розпусники, злодії та вбивці, злоріки та насмішники. Правда, вони також оправдуються своєю релігією й, навіть, сміють називати „еретиками“ тих, що вірять усім серцем у святу Євангелію, але Бога тим обмануть не можна. Закони Божі ясні: „Хто чинить гріх, той від диявола“ (1 Ів. 3:8). „Віра без учинків мертва“ (Як. 2:17, 20, 26). „Що людина посіє, те й пожне“ (Гал. 6:7). Добре дерево пізнаємо не по його вигляді чи поход-

женню. а по плодах (Мат. 7:15—20). Також правдиву релігійність пізнаємо не з молитов, богослужень, а навіть не з чудес, а з **виконувannya** волі Божої (Мат. 7:21—23).

Однак, кукіль не хоче признатися, що він кукіль, а вдає з себе пшеницю. Він каже: „Я вільний“, а Христос каже: „ні, ти не вільник гріха“ (Ів. 8:33—34). Він каже: „я Боже дитя“, а Христос каже: „ні, ти дитя диявола“ [Ів. 8:41—44]. Часом він добре підробляється, але кінець його буде згідно з вчинками його (2 Кор. 11:13—15). Кукіль доходить до такого отупіння, що звичайним членам навіть вже й не вважається за гріх звичайне світське беззаконня, а навіть духовні, щоб себе усправедливити, то кажуть, що вони є посередниками поміж Богом і народом тільки тоді, як вдягнені в церковні ризи, а поза церквою вони, як звичайні люди, а тому можуть свobodно грішити. З цього виходить, що Бога можна опукати ризами. Ні, Бог дивиться на серце, а не на ризи (1 Сам. 16:7).

„Ти хоч брехню й у ризи Святої правди золягай,

То кожен її розпізнає; як її ти не ховай!“

Опираючись на Слово Боже і дивлячись на речі в Його світлі, можна сміло сказати, що пшениці сьогодні мало можна вже знайти у великих державних церквах, які сьогодні погрузли в світі та в його ділах. Це сьогодні радше політичні організації, а не церкви. Пшеницю можна ще знайти в євангельських Церквах, в яких Царство Боже на першому місці й які ще з гріхом не братаються.

„Невже — запитає дехто — в великих церквах нема вже пшениці? Невжеж там тільки самий кукіль?“

Можливо, що там, у купі полови, найдеться десь і зерня пшениці, але це не може братись на увагу, і ніхто не скаже на таку купу полови, що то купа пшениці. І ніхто на купу пшениці не скаже, що то половина для того тільки, що там дійсно є трохи полови. Так і в духовному житті, не можна назвати Христовою Церквою таку церкву, де її члени на 99 відсотків світські люди, абсолютно не зацікавлені справою Царства Божого.

Я цілком свідомий, як така заява мусить обурювати моїх противників і яким самопевним вони мене будуть уважати. Але це не повинно спиняти свідків Христових говорити хоч би й гірку правду. Коли б хтось бажав провирити мої твердження, нехай прослідить Новий Заповіт, з якого ви упевнитесь, що Церква Христова мусить бути свята й непорочна (Еф. 5:25—27), і не може складатись із людей, описаних у Рим. 1:29—32; 1 Кор. 6:9—10; Гал. 5:19—21.

Отже, в кожній нації Господь заінтересований тільки тією її частиною, яка буде Йому служити. Притім, треба пам'ятати, що Господь всевидячий і дивиться на націю від початку до кінця, на всі її покоління нераз на протязі тисячоліть. І Він допускає такий чи інший устрій, са-

мостійність чи неволю, в залежності від того, що може найкраще спонукати дану націю до шукання Бога. Цей закон відноситься також і до нашої нації. Це, що хочу тепер сказати, може видатись багатьом не тільки наївним і смішним, а навіть диким. Бог є ещадним і ревним (2 Мойс. 20:5). Він дивиться на націю з куту зору вічності. В Його плянах є — не тільки дати нації панування, а волю і вічне спасіння. Наш український народ не має волі й самостійності. Всі ми, українці, боремось різноманітними способами за волю та самостійність свого народу. Але, якщо при самостійності України мав би хоч один чоловік спастись менше, ніж при залежності, то вільної України не буде. Зрозумійте мене добре. Ви смієтеся з цього? Ви вважаєте це за нескромний жарт? Однак це факт, що весь світ Господь знищив потопом, а Ноя врятував; Содом і Гомору погубив, а Лота врятував. Отже один Ной в очах Божих був дорожчий, ніж цілий світ. Ясно тоді, що коли незалежна нація буде мати такий уряд і створить собі такі умови, при яких менше буде спасених, ніж їх мало б бути при залежності, то Бог такий нації незалежності не дасть. Небо тишиться, коли душа кається (Лук. 15:7, 10). А тому і наш народ тоді отримає самостійність, коли Бог буде бачити, що такий устрій принесе нашому народові свободу сумління, широку можливість проповіді Євангелії та спасіння мільйонам душ.

Св. Письмо в другому листі Петра 3:9—10, говорить, що прийде суд і знищення землі огнем. Однак Господь не спішиться його виконувати ради тих, що каються. Отже ті, що каються, стримують Божий суд над тими, що не каються. Чи розумієте ви це, нерозкаяні душі? Коли б не було тих погорджених, що не раз із риданням у сльозах, каючись, виливають свої душі перед Богом, визнають гріхи свої та благають милости для себе і для вас, то давно вже суд Божий пролився б на ваші горді голови.

Отже за плечима тих небагатьох одиниць, що каються перед Господом, **ховається цілий світ** перед Божим судом.

Багато ще можна було б про це говорити, але надіюсь, що цього досить, щоб переконатись, що світ існує тільки для того, що Бог у ньому мусить виконати Свою працю і через проповідь Євангелії вибрати й спасти ширі душі, які в глибині серця шукають Бога. Ті краї й народи, які найширше відчиняють двері для проповіді Євангелії, будуть найбільше благословенні Богом.

Нас, віруючих, вважають за сміття, за зрадників нації, а перед Богом виходить навпаки: віруючі, власне, — **це найкращі сини свого народу, і ради них існує** ціла нація. Буває, що ціле покоління безбожників живе тільки для того, що в їхньому роді має народитись одна-дві душі, які покаються й стануть дітьми Божими. Для кожного народу призначений час і границі замешкання для того, щоб він шукав Бога (Дії 17:26 — 27). Самозрозуміло, що в кожній нації весь

народ Бога не шукає, але частина дійсно шукає Його. Отже, та то частина становить із себе перед Богом **ту цінність нації**, ради якої вона (нація) існує. Всі ми, українці, дуже бажаємо бачити свій край вільним і незалежним. Але для чого? Одні для того, щоб самим запанувати в ньому, а другі для того, щоб Господеві дати місце для панування в серцях народу. Як ви думаєте, по чій стороні буде Бог?

Що ви скажете на таку думку: коли б усі українські політики громадські діячі, науковці, духовні і народ проникнулися глибоким і щирим бажанням мати вільну Україну з метою **привести український народ до Бога й до глибокого пізнання Євангельської Правди**: чи не досягли б ми свою мету скоріше, ніж з атомовою бомбою?

Ви знову смієтеся й кажете: „утопія“, бо, мовляв, ворога молитвами не проженеш. А чому б не поспробувати? Аджеж цар юдейський Єзекія помолвився, коли був оточений у Єрусалумі Сенахаримом, царем асирійським, і ворожа армія загинула без бою. Ангел Господній в оду ніч убив 185 тис. вояків (2 Цар. 19:14 — 19, 35). А це не єдиний випадок. Бог може й сьогодні зробити чудо, треба тільки мати сильну віру.

Наш народ сьогодні бореться тяжкою боротьбою, приносить великі жертви, бажаючи звернути на себе увагу, виклукати співчуття, а світ, якби оглох: нічого не чує й не бачить. Бачить маленьку Грецію, ще меншу Палестину; творять життєвську державу з мільйона людей, а Україну з 45 мільйонами людей, яку дощенту винищують вороги, ніхто майже не бачить. Чому? Очевидно, є якісь причини до цього. Не всі вони нам звані, а деякі хоч і звані, то говорити про них тепер не час; головні ж із них ми коротенько тут порушили — **це майбутнє відношення до Євангельської Справи**.

Таким чином бачимо, що безвірникам нема чого гордитися, що, немов би, вони своїми плечима захищають віруючих. Ми ще раз стверджуємо, що коли б не було в нашому народі віруючих, вірних слуг Господніх, то й нашого народу не було б. Ми радіємо, що нашою охороною й оборонцем є Бог. Він захищав нас дотепер, заховає й надалі. Він також Пастир і наш Вожда. Він поведе нас Своїми шляхами, куди Йому до вподоби. Він тільки один може прокласти нам шлях до Рідного Краю; а коли Він цього не зробить з певних причин, то тоді наші сили можуть виявитися марними. Коли ж Господь захоче мати вільним наш край, то напевно тільки ради живого євангельського діла, Своєї Церкви.

Цілий світ існує не ради безбожних, а ради праведних, святих; те саме стосується і до окремих країн і народів. Остаточна перемога буде за Христом і Його Церквою. Тож перед Ним у покорі серця треба схилитися й віддатися Йому, щоб Він нас вів згідно Своєї пресвятої волі, а тоді напевно волю досягнемо і ласкавий Господь допоможе досягнути мету — вільну самостійну демократичну Україну.

Д-р Р. А. Торрей

Чи існує ад?

(Докінчення)

5. Ад — місце, де перебуває саме підле товариство. Чи бажаєте ви познайомитися з товариством аду? Прочитайте Об. 21:18 «А полохливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, — їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це — друга смерть». Ось яке товариство аду. „О, — заперечить хтонебудь — багато ж людей з особливими талантами і блискучими здібностями йдуть туди“. Може бути, що це й так, але послухайте: хіба багато треба для того, щоб самій даровитій людині остаточно опуститися в подібний світ? Зайдім у любії нетри і там завжди побачимо людей, які колись були, нотарями, професорами, докторами, людьми, що стояли на чолі різних багатих торговельних підприємств і ін. Тепер вони живуть із розпусниками, чарівниками, неправдомовцями й усіма підлими та впадшими. Як вони туди опустилися?

В минулому столітті президентом З'єднаних Держав Північної Америки був вибраний Георг Маклеан. Мій батько брав участь у виборах. Мені тоді було 8 років, і батько взяв мене з собою. По дорозі назад було влаштоване важне політичне зібрання, де обмірковувалась програма майбутньої діяльності партії, яка перемогла на виборах. Говорили самі видатні діячі Америки, але перевищував усіх оратор, що навіть на мене, ще хлопчика, зробив нестерте вражіння. Яка здібність! Його промова лилась так, що всі були просто зачаровані, і її довго обговорювали.

Минуло багато років. Одного разу я йшов лугом і побачив перед собою на землі якусь масу. Підійшовши ближче, я побачив, що це скорчена людина. Вглянувшись у її обличчя, я жахнувся, — це ж той знаменитий оратор. Опустився до дна. Колись стройний мужчина, що користався загальним довір'ям, тепер вже щось без форми, покритий болотом, лежав і хрипів. Опустився. Він опісля вмер у домі божевільних від надужиття алкоголю і нікотину.

Під час світової виставки в нашому Чикаго для прийняття почесних гостей було призначено кілька пань. Одна з них особливо виділялася своєю красою та бистротою думання, і пізніше була вибрана заступником голови комітету.

Незадовго до мого від'їзду в довокласітно подорож деякі з моїх друзів, працюючи в нетрах Чикаго в пошукуванні за залишеними і покинутими з метою допомогти їм, натрапили на одну жінку — залишену, нещасну, п'яну на тварину, з розтріпанним волоссям, повним бруду, з обличчям, невмитим кілька тижнів, напіводту в лахмітті, що уявляла собою

— руїну. При розмові з нею виявилось, що це та колишня красуня і суспільна діячка. Вона опустилась так глибоко, віддавши пристрастям кокаїну.

6. Ще одна заввага: **ад** — „світ“ без надії. Дехто говорять, що давньо-грецьке слово „айонивон“, в перекладі „вічний“, цілком не має того значення, але, говорячи це, вони ніколи не потрудилися вникнути в те, про що, роздумують, що, певнше всього, говорять відкритую неправду. Цілком слушно, що слово не завжди означає обов'язково безконечність. Треба вирішити значення того слова, дивлячись по зв'язку, який воно має в змісті. В св. св. Матвія 25:46 читаємо так: „І підуть ці на вічну муку, а праведники в життя вічне“. Коли в другому випадку слово вжите в значенні безконечности, то по всім правилам тлумачення воно повинно мати те ж саме значення і в першому: в другому випадку ще ніхто не заперечував, що слово „вічну“ означає безконечність.

Існує ще грецький вислів „айс тоус айонас“, в перекладі „навіки віків“. Воно вживається в Біблії 12 раз; 8 раз у відношенні існування Бога, один раз у відношенні продовження блаженства праведників, а в усіх останніх випадках у відношенні кари звіря, неправдивого пророка й усіх непокаяних. Це саме сильне слово при означенні для вислову безмежної безконечности.

Друзі, я прослідив усю Біблію, бажаючи віднайти в ній денебудь хоч промінь надії для вмираючих без каяття, хоч відблиск того, що ми могли б назвати променем надії. При розгляді й поясненні місць св. Письма згідно всіх правил законів тлумачення, після цілого ряду років, проведених у пильних шуканнях, я знайшов, що ненаверненим не дається ніякої надії після смерті. Я знайомий з місцями, на які люди зсилаються, але ні одно з них не оправдує приписаного їм змісту, коли уважно розглянути думку, в зв'язку з якою вони знаходяться, і коли щиро шукати їх змісту, а не старатися пристосувати їх до свого поняття.

Новий Заповіт не дає ні одного проміня надії для тих, що вмирають без Христа. Той, хто осмілюється твердити навпаки, робить те, чого Сам Бог не робив. „Навіки віків“ — постійно чути в ніколи незмовкнутому шумі бушуючого огняного моря. Ось який **ад** — місце тілесних страждань, місце мученицького докору сумління, місце скверного товариства, місце ганьби, місце, де відсутня всяка надія.

3. ЯК ЙОГО УНИКНУТИ?

Відповідь на це питання можна дати в кількох словах. Спасіться від аду можна лиш одним шляхом — прийняттям Ісуса Христа своїм особистим Спасителем, признанням Його своїм Господом і Вчителем, явним визнанням Його перед світом життям у послузі, яке в чинах підтверджує таку віру.

Біблія цілком ясно вчить про це питання. Зверніться до Ди 4:12: „Нема ні в ким іншим спасіння. Бо під небом нема іншого імення, даного людям, що ним би спасіться ми мали“. Івана 3:36: „Хто вірує в Сина, той має вічне життя: а хто в Сина не вірує, той життя не побачить

— а гнів Божий на нім пробуває“. В св. св. Матвія 10:32 — 33 Ісус Христос говорить: „Отже, кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед небесним Отцем Моїм визнаю й Я. Хто ж Мене відцурається перед людьми, того й Я відцураюсь перед небесним Отцем Моїм“.

2 лист Солуняч 1:7 — 9: „Коли з'явиться з неба Господь Ісус з ангелами сили Свої, в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, що Бога не знають, й не слухають Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, — вічну погибель від обличчя Господнього та від слави потуги Його“. Всі питання зводяться до наступного: чи приймете ви Христа сьогодні? Ад надто жажливий, щоб навіть на один рік піддатись небезпеці попасти туди; надто жажливий, щоб на один місяць, на тиждень чи навіть на один день опинитися в ньому. Доля всієї вашої вічності може вирішитись в один день. Надто ризиковано відкладати це рішення навіть на одну годину чи навіть на кінець цієї промови. Прийміте Христа тепер!

Я знаю, що дехто з вас думають, чи що нашептє вам сатана. Він говорить вам: не будь трусом! Він хоче тебе залякати і страхом змусити тебе покаятись“. Слухайте, хіба це трусливість — бути порушеним розумним страхом? Хіба кидаєтесь без потреби в небезпеку — героїство? Уявіть собі, що ви бачите будинок охопений полум'ям, а на вищому поверсі біля вікна сидить людина, що безпечно читає книгу. Бачачи всю небезпеку його положення, ви кричите до нього: „втікай, ради спасіння життя, дим горить!“ І ось ця людина, перехилившись через вікно, кричить вам у відповідь: „я не трус, мене не залякаєш!“ Що вона розрає з себе — героя чи дурня?

Одного разу вечером я прибув у своє містечко і, висівши з потягу, пішов по залізничній сітці назад. Мені й у голову не прийшло, що за мною в мою сторону мчить скорий потяг; в наслідок шуму довкола я нечув його наближення. Кучер, що стояв недалеко, крикнув на все горло „Доктор Торрей! Потяг летить, зійдте з дороги“. Я не крикнув йому в відповідь: „Я не трус, мене ти не злякаєш!“ Я не був таким нерозумним, але негайно зискочив на бік і зробив це в час, бо через кілька хвилин було б уже запзно. Я від усього серця подякував своєму спасителеві, який не був байдужий до мого положення.

Друзі, ви стоїте на подібному шляху: на тому путі, для якого з вас уже не далеко до погибелі. Я чую гуркіт і грім прийдешнього гніву Божого і тому, підвищуючи голос, кличу до Вас: „Зійдте з дороги невір'я та гріха! Прийміте Ісуса Христа сьогодні. Він — ваш люб'ячий Спаситель, що вмер за вас на хресті, щоб викупити вас від вічної погибелі. Прийміте Його негайно!“

Коли ви мудрій люди, то ви це зробите; коли ж цього ви не зробите і підете далі шляхом сваволі, то не героєм виявите себе, а зухвалим безумцем. Питання надто важне, щоб віднести легковажно до його рішення, бо від нього залежить уся наша вічність.

Антихристиянська система світу

Другий розділ. Особа антихриста.

(Продовження)

Згідно Об'явлення 13 розділу, антихрист прийде, як голова, ворожої для Бога, людської системи. Це буде цілком подібна, але протилежна Божій Трійці, — єдність трьох трійць:

Три особи: змії, звір і пророк;
Три міста: Єрусалим, Вавилон, Рим;

Три основи: державна, господарча і релігійна єдність.

Така система буде подібна до трьохсторонньої пераміди, яку буде очолювати диявольська трійця. Це є „вавилонська башта“ в кінці удосконалення історії. Тому відно- відно на такі дії буде знищення та Божий суд, викликаний людством (Об. 19:11—21, пор. 1 Мойс. 11: 7). Поява антихриста, беручи під увагу три міста, представляється в такий спосіб:

1. Особиста трійця:

- а) антибог;
- б) антисин;
- в) антидух.

2. Культурна трійця:

- а) політична єдність;
- б) господарча єдність;
- в) релігійна єдність.

А. Особиста трійця

Три особи є керівники цієї системи (Об. 16:13; 20:10): „змії“ представляє демонську владу (Об. 12: 3, 9, 17; 13:2), „звір“ — політичну (Об. 13:1—10), а „неправдивий пророк“ — релігійну (Об. 16:13; 13:11—18). Змії — антибог, звір — антисин (антихрист), а неправдивий пророк — антидух.

1. Антибог

„Змії“ є протилежний образ Отця. Це є перша особа пекельної

трійці (Об. 16:13), він є початок зла і „зводитель всього“, головний ворог. Тому він буде останній засуджений (Об. 20:3, 7, 13), то є змії, названий дияволом і сатаною (Об. 12:9; Ів. 8:44). Він є поставлений біля „звіра“ у подібному відношенні, як Отець до Сина: як Отець послав на світ Сина (Ів. 6:57), так пошле сатана антихриста (Об. 12: 7—12; 13:1—2); як Отець дав усяку владу Синові (Ів. 17:2; Мат. 28:18—20), так віддасть змії звірові свою владу і престол (Об. 1:3—4); як Отець отримав усяку честь через воскресіння Свого Сина (1 Кор. 15:28; Ів. 12:27—28; Фил. 2:11), так змії одержить через звіра, після його оживлення, — поклоніння людства (Об. 13:4).

II. Антисин

„Звір“ — це друга особа в демонській трійці (Об. 16:13), „противник“ (Сол. 11:4), який відіграє свою роллю в боротьбі проти Христа.

1. Його походження. Христос зійшов з неба (Ів. 6:38; Фил. 2:8); антихрист „вийде з безодні“ (Об. 11:7, 11; Сол. 2:4).

2. Його прихід. Христос прийшов у імення Свого Отця; антихрист прийде в своє ім'я (Іс. 5: 43).

3. Його властивості. Христос прийшов у тілі, як Святий (Мар. 1:24), як Правда (Ів. 14:6). Антихрист прийде, як беззаконник (2 Сол. 2:8), як обманник (2 Сол. 2:9, 11).

Христос є „Тайна Побожності“ (1 Тим. 3:16), — Спаситель (Мат. 1:21); антихрист є „тайна беззаконня“ (2 Сол. 2:7), — лустошник (Дан. 7:25). Христос — Син Божий (Лук. 1:35), Образ Свого Отця (Кол. 1:

11; Євр. 1:3); антихрист „син погібелі“ (2 Сол. 11:3), „образ“ змія.

4. Його діяльність. Христос служив три й пів року для Ізраїля (Ів. 2:13; 6:4; 13:1); антихрист буде панувати три й пів року над народами світу (Об. 13:5). Христос воскрес із мертвих; антихрист є той, що його смертельна рана буде оздоровлена (Об. 13:3).

5. Його зв'язок. Христос має Церкву, Єрусалим, наречену (Еф. 5:31—32; Гал. 4:26; Об. 21:9); антихрист має світове царство, великий Вавилон, блудницю (Об. 17:1—19). Христос буде організм із живого матеріалу (Еф. 1:23; 4:12—16); антихрист буде з мертвого матеріалу організацію (Об. 13:17; Еф. 2:1). Церква Христова має „чашу благословення, яку благословляємо“ (1 Кор. 10:16); світове місто антихриста має „чашу блудниці“ (Об. 17:4; 18:3, 6).

6. Його кінець. Христос провадить Своїх у вічне життя (Ів. 3:36); антихрист своїх послідовників веде на суд та в погібель (2 Сол. 2: 12). Христос вознісся на небо (Фил. 2:6); антихрист буде вкинений в огняне озеро (Об. 19:20).

III. Антидух

Третя особа диявольської трійці є „неправдивий пророк“ (Об. 16:13). Він є послідовний противник Святого Духа, — другий звір (Об. 13:11

— 18). Він є „пророк“ (Об. 13:11; 16: 13), подібно, як Святий Дух є оживляюча сила всього пророцтва (2 Петр. 1:21). Він одержить все від антисина, так як Дух Божий посланий від Божого Сина, „бо Він візьме з Мойого“ (Ів. 16:14). Він прославить антихриста, подібно як Дух Божий прославив Христа (Ів. 16:14). Він оживить образ звіра так, як Дух Божий оживлює (Ів. 6:63; Рим. 8:11; Гал. 5:25). Він буде діяти через печать звіра (Об. 13:16), так як Дух Божий є наша печать, завдаток (Еф. 1:13; 3 Кор. 1:22). Він зробить вплив і відновить покоління звірові (Об. 13:12), так як Дух Божий діє в правдивому народі Божому (Ів. 4:23—24).

Таким чином ціла пекельна трійця є нечуваний духово-душевно-тілесний, демонський, організм. Змії — „дух“ звір — „тіло“, а неправдивий пророк — „душа“ всього. А у відношенні до Божества змії є диявольське кий бог, звір — месія сатани, а пророк — диявольський погібельний дух. Тому в історії диявола кінець є зв'язаний з початком, бо буде виявлено, що система антихриста є ніщо інше, як найвищий ступінь диявольського бунту (повстання), свідоме змагання до Божества, негідна постава його власної надмірності: „ви будете, як боги“ (1 Мойс. 3:5; Іс. 14:13—14; Езек. 28:2, 6, 17).

Б. КУЛЬТУРНА ТРІЙЦЯ

I. Політично-державна єдність

На підставі Об. 13, „усі, що живуть на землі“ поклоняться звірові (8) й „усі приймуть його знамено, малі й великі (16), щоб „ніхто“ не міг ані купувати, ані продавати, якщо він не має знамена звірини (17), і „усі“, що не поклоняться образіві звіра будуть побиті (15). Це означає, що така культурна система вже тепер є наявною, яка політично і державно

обіймає всі групи народів, які будуть організовані за допомогою великої карності: кожна особа буде під особливим та суворим контролем. Звір буде йти енергійно вперед, не буде терпіти жодного спротиву й застосує найбільше жорстокі судові методи. Це означає, що біблійне пророцтво об'являє спільну працю багатьох країн величезну культурну систему. Це буде союз, що буде охоплювати многи країни, на чолі яких буде один керівник, що „йому да-

на влада над кожним племенем, і народом, і язиком, і людом" (Об. 13:7 б). Тут буде об'єднання в наслідок: захоплення (Об. 13:4), дії страху (Об. 13:15 б), людського звеличення (Об. 11:7 — 10), безмірної жорстокості (Об. 11:7; 13:10, 17; 17:6), культурної ідеї та деспотизму (Об. 17:6). Тут виключена всяка свобода діяння окремих частин через центральний пункт керуючої сили цілості. Тут бачимо зухвалу „будову башти" і „вавилонський кінець" (1 Мойс. 11:1, 4; пор. Об. 13:7), найвищий ступінь самоушасливлення людства (без Бога), сім гір, що на них сидить блудниця (Об. 17:1, 2, 5 9, 15)!

Тому Слово Боже в Об'явленні й відкриває таке положення світу при кінці віку, як згромадження в одне й очолювання світових царств попереднього часу, як остаточну появу всіх чужих для Бога, світових досягнень на протязі тисячоліть, як генеральний підсумок усіх царств, які в пророцтві Данила виявлені у видах звірів:

Вавилонське царство — лев
Перське „ — ведмідь;

БОРИСЬ!

Борись з гріхом, з неправдою борись
І не зважай, що співчуття не маєш,
Ти твердим будь і перед злом не гнись,
Бо твердим Бог в змаганнях помагає.

Коли в бою знесилишся один,
Коли з друзів ніхто не йде з тобою;
То і тоді, мій друже, будь твердим
Й останню силу приготов до бою.

Борись, борись й на Бога пам'ятай,
І не дивись, що кажуть злії люди,
Иди вперед, на Господа вповай,
А прикінці твоя перемога буде!

М. Подворняк.

Грецьке царство — пард;
Четвертий звір — страшний
звір (Дан. 7:2 — 8).

В звірині антихриста міститься все разом: його постать, як „пард", ноги, як у „ведмедя", паша, як у „лева", а весь він є страшний, дияволом інспірований, змії, (Об. 13:2).

Те саме виходить із числа голів та рогів: вавилонський лев мав одну голову, перський ведмідь також одну, грецький пард — чотири, а четвертий звір страху — одну, всі разом — сім голів. Щодо числа рогів, то перші три не мали жодних, але останній мав десять рогів, докладно стільки, як в Об'явленні має перший звір (Об. 13:1). Тому вони є прообраз змія, який має сім голів і десять рогів (Об. 12:3) і виявиться, що це було приготування до об'явлення „бога цього віку", що в дійсності під збірним пунктом змія (1 Ів. 5:19). Історія грешників є самооб'явлення диявола.

Подав Д. МАРІЙЧУК.
(Далі буде)

Никодим ЛУК'ЯНЧУК

ЗА ХРИСТОМ

(Оповідання)

I

Стоїть українська біленька хата, а коло хати клуна, хліви і хідники вимощені камінням. Великий пліт огорожений свіжим ліщиновим хворостом і покритий новою соломою, а біля воріт криниця з високим журавлем. Це все було власністю Дмитра і він сьогодні почував себе щасливим, що придбав таке гарне господарство і є найкращим господарем в селі Зелений Луг. Всі люди казали: „Коли хочеш бути добрим господарем, то навчися господарювати від Дмитра і тоді скажеш, що ти господар".

Була неділя. Гарна, соняшна неділя. Біля воріт стояв Петрусь і, спершись на ворота, дивився перед себе на левади. Там ген далеко блищала річка. Прудка вода бігла, виблискуючи на сонці. Верби тількищо починали випускати зелені листки, а між лататтям пливали жовто-зелені гусенята. Старий гусак ходив на віддалі і, мовби він мав людський розум, пильнував гусенят. Недалеко бавилися пастушки дівчата і співали веснянки. Вони були вбрані в вишні сорочки і весело гупорили між собою.

Нараз щось сталося, бо гусак підніс голову і почав голосно кричати: ге, ге, ге, ге... В цю мить дівчата перестали співати і почали бігти до гусенят. Гусак, мов добрий варговий, дав їм знати, що небезпека близько. І дійсно, дівчата зобачили, як високо в голубому небі кружляв шуляк. Він розставив свої крила і, завертаючи великим кругом, шугав собі на землі якоїсь здобичі. Затих голос дівчат і все стихло.

Біля воріт стояв парубок Петрусь і говорив сам до себе: „Яке

то все гарне, а люди кажуть, що немає Бога. Коли б не було Бога, то хтоб міг створити таку красу? Зелена трава, латаття, річка і ці чудові левади. Верби і вільшина, щось шепочуть між собою, а в небі кружляють весняні хмари і під ними шуляк. І який маляр може змалувати таку картину природи? І чи ж можна повірити, що Бога нема? Ні, ні, ніколи не повірю тому, Бог є, бо це Він створив те, що бачу. Наша українська весна й її чудова природа найкраще про те свідчить, що Бог є. Так, є Бог — великий і сильний Бог!

З долини спішив молодий парубок Михась. Блискучі чоботи на плечах і підкачені колошви. Він спішив до села Підлісця на зібрання. Побачивши біля воріт Петрусь, він ще здалека гукнув:

„Добридень, Петре! А чого ти так стоїш біля воріт і дивився на левади?"

— Доброго здоров'я, — відповів Петрусь. — А ти ж куди так поспішаєш?

— Та на зібрання до Підлісця. Мушу спішити, а то спізнюся, а наші вже всі пішли. Піду ось так на прорізок, то ще встигну Сьогодні там буде проповідник з міста, то цікаво послухати.

— Що ж не за зібрання? — спитався Петрусь.

— То хіба ти не знаєш? Зібрання баптистів. Люди звуть нас штундами, а ми віруємо в Бога, віруємо, що ця чудова природа створив Він Своєю могутнім словом. Ось ця весна і наші українські степи і левади Його рука створила. Він є господарем всього на землі, а також і нашої душі... Ти ще не був ніколи в Підлісцях, а добре було б, щоб колись пі-

шов... Але я мушу вже спішити. Ще нап'юся води з вашої криниці.

Високий журавель голосно закриків і Петрусь втягнув з криниці повне відро чистої і холодної води. Михась п'є воду і все приказує, що такої доброї води годі знайти в цілій околиці, а при тому думає, як би то розпочати розмову з Петрусем і засвідкувати йому про Христа. В той час Петрусь помітив в Михася під рукою книжку і спитався:

— А що це в тебе за книжка під рукою?

— Та це Біблія — Боже Слово.

— Слово Боже? — перепитав здивований Петрусь. — Хіба Слово Боже є на землі і хіба людям можна його читати?

— О, так, — підтвердив Михась, — Біблія каже, щоб ми просліддили Писання, бо через нього ми хочемо мати спасіння, вічне життя.

Тут розпочалася розмова двох парубків. Михась відкрив Біблію і почав читати з Євангелії від святого Івана: „Коли б ти знала дар Божий, і Хто Той, що говорить тобі: „Дай напитись Мені“, — то ти б у Нього просила, і Він дав би тобі живої води“.

Він сперся на цебрини криниці, читав рядок за рядком, а Петрусь з увагою слухав тих святих слів. Чогось подібного йому ще ніколи не доводилося чути в своєму житті. Це ж Божі слова!

Михась перечитав майже цілий розділ і довго говорив Петрусеві про живу воду і про спасіння в Христі Ісусі. Нараз спохвативсь, і, подавши руку Петрусеві, подакував за воду, сказав, що мусять йти, бо й так вже залізлився.

— Допобачення, Петре, бо я вже мушу йти. Колись зустрінємось, то я тобі ще розкажу. Дякую за добру воду. Допобачення.

— А може б ти мені відпустив свою Біблію? Я заплачу, скільки треба. Ми з батьком читатимемо в неділю. Га? Відпусти.

Але Михась не міг відпустити,

бо й сам мав тільки одну, яку вдалося йому недавно набути. На щастя мав він в кишені кілька поодиноких Євангелій від Матвія і Марка, які і дав Петрусеві.

Парубки попрощалися. Петрусь пішов з книжками до хати, а Михась чим скоріше побіг стежкою в напрямку Підлісців.

II

Старий Терешко, дід Петруся, сидів на призьбі і грівся до сонця. Він байдуже дивився в синю весняну далечинь і навіть не завважив, як кілька маленьких курчат прийшли до нього і клювали його за великий палець босої ноги. Його в світі нічого не обходило. Потім прибігло маленьке чорне цуценя і вкратило його кашкета, який лежав на соломі. Дід догнав цуценя, дав йому скільки прутів і знов присів на призьбі.

На подвір'ї голосно квотала квочка, запрошуючи своїх курчат до розсипаного Параскою пісона. В поблизькому гаю заливався в піснях соловейко, а також з села долітав спів молоді, яка збиралась на греблі коло млина.

Під старою дулавою кислицею сидів Петро і читав Євангелію. Він умів швидко читати, а тому за короткий час встиг перечитати всю Євангелію від святого Матвія, а тепер починав читати від Марка. Все тут написано йому дуже подобається. Петро читає і сам до себе говорить: „І чому наш священик не каже людям читати Євангелію? Тут так гарно все написано. Цьвно, що то таки є Боже слово, як казав Михась. І де він роздобув таких гарних книжок?“...

Старий Терешко, нагрівшись, рипив піти під кислицю в холодок і собі присісти біля Петруся. Сам він читати не міг, але його цікавило, що то Петро так взявся до читання. Він прийшов і сів на траві.

— А що то ти, Петре, читаєш?

— Євангелію читаю, діду. Дуже гарно тут все написано і мені по-

добається. Ви чули коли небудь про неї?

— Євангелія? — здивовано перепитав дід. — А де ж то ти її взяв?.. О, то книжка, сину... Я чує про неї, але треба знати, чи то правдива Євангелія. А може ти штундою хочеш бути? Га?.. Небезпечно, сину. Будеш жаліти. Бути штундою, то треба мати багато терпеливості, а ти не витримаєш, Петре... Я знаю тебе. Не витримаєш... Хочеш, то я оповім дещо про штундів, бо я, коли був ще молодим, то працював на Запоріжжі і там було багато штундів, але життя їх було гірке. Бувало нам приїде до голови зробити штундам якусь шкоду і ми підемо в поле й викосимо батогами їх гречку. Витолчимо їхнє жито, спасемо кінями конюшину, але нам за це нічого не було, бо то штундівське. А твій батько є господарем і ти таким будеш, то не стерпим, щоб тобі хто робив таку шкоду. Також я пригадую, як в Київщині арештували одного штунду за те, що він не молився до образів і не хотів йти сповідатися. Його дуже били, кинули до в'язниці, а нам сказали, щоб ми його дах на хаті розшили. Потім його вислали в Сибір. Тому бути штундою, то треба мати багато терпеливості, а ти, Петре, не витримаєш. О, ні, я тобі кажу...

Терешко говорив і для Петра дуже було цікавим, чому то люди ненавидять тих, хто читає Євангелію. Він якраз мав відкриту сторінку на словах, де було написано: „Блаженні чистого серця, бо вони будуть бачити Бога“. Ці слова йому дуже подобалися і він їх вже майже напам'ять знає. Блаженні чистого серця... Петро прочитав їх старому, а потім закрив книжку і слухав даліше оповідань діда. За коморою в ліщині співав соловейко, а над черемхою кружляли табуни хрущів.

Того вечора Петро пішов на спочинок, але перше, чим піти спа-

ти, він схилився в клуні на солому і довго молився. Він просив Бога, щоб Господь зробив його таким щасливим, як Михайло, і щоб дав йому чисте серце. Це була перша молитва Петра. Він молився простими своїми словами і чув, що від того йому так добре і солодко на душі.

III

Ще сонце не сходило, а на дворі почав моросити дрібненький дощик. Скрізь було повно праці, але дощ нікого не пустив в поле. Він кропив на зелені дерева в саду і великими краплями стікав з соломяної стріхи в підставлені під хатою відра. Петро також сьогодні не пішов до роботи, але накосив коням люцерни і відпочивав удома. Відпочивав також старий Дмитро. Він зовсім не журився, що падає дощ, бо знав, що це спливає не вода, а золото з неба. Вже давно треба такого дощу. Дмитро лежав на ослоні, зложивши ноги високо на бильце ліжка. Параска, мати Петра, сиділа біля कुделі і весь час щось ворчала. Вона сьогодні особливо чогось була невдоволена. Нарікала на дощ, на сусідів, на Дмитра, а при кінці прив'язалася і до Петра:

— Ти, штундо, через тебе сьогодні і мені немає спокою. Всяк питає та питає. Ото клоніт на мою бідну голову. Навчився читати і, коли б була знала, то ніколи була б не пустила до школи. Навчився на сором батькам. Виродок...

— Та чого бурчиш, стара? — відзивався з лавки Дмитро. — Нехай читає і що тобі це шкодить. Красти не йде, а що хлопець любить сидіти в книжці, то в цьому немає нічого поганого. Ось може колись буде ще старшиною. Не бурчи, а пряди тихо... Сама робиш в хаті дерезу...

Параска плювала в прядиво і виводила назад себе довгою ниткою. Петро сидів коло стола і чи-

тав. Йому передав Михайло якусь брошурку з гарними віршами і Петро її вже кілька днів читає в вільні хвилини від роботи.

— Читає і, мов турок, не обізветься. Хоч кілки теши йому на голові — знов Параска. — Людські хлопці десь ідуть, веселяться, а то здурів син... Але чекай, щоб я так здорова була, що спало цю штундівську книжку, а то бі голову поб'ю. Нащо мені нехрист в хаті? Геть туди до тих Підлісців, а мені не треба перехрестнів в дворі...

Параска вже не пряла, а бігала по хаті, шукаючи за чимсь.

— Ти сядеш, чи ні? — сердито буркнув Дмитро. — Сядь, а то посаджу, то не захочеться тобі більше. Що вже знов прийшло до голови?... Давно сварилися, чи що...

Але Параска не слухала. Вона метнулася по хаті, щоб щось схопити, але нічого не знайшла. На вікні лежало кілька курячих яєчок і Параска, схопивши одне зі злості, жбурнула ним на Петра. Петро відхилився, а яйце розбилося і потекло великою плямою по стіні. По хаті розійшовся неприємний запах, бо це був бовтун з невисаджених квочкою курчат. Дмитро схопився з ослона і пустився до Параски, але вона миттю вибігла до двір, а там через городи і до духовника:

— Отче духовний, допоможіть, бо біда. Син мій здурів!...

— Син ваш, кажете, здурів? А щож він робить?

— Та нічого такого. Отче духовний, але бувало, був, як людина, а тепер не відомо, що сталося з нього. Перше, як не був ще тим штундою, то був пильним добрим хлопцем і не встигну ще слово сказати, як він мені десять. Тепер мовчить, хоч кілки теши йому на голові. Здурів та й годі. Рятуйте, отче духовний!...

Священик взяв кропило, воду і разом з Параскою пішов через городи до дому Дмитра. Прийшли в час, коли Дмитро обшкрябував на стіні розбите яйце. Побачивши священика, він зняковів і став сиокійно від стіною. Священик, переступаючи поріг хати, говорив: „Свят, свят вси...“ Він підніс кропило і Дмитро почув, як кілька кропель холодної води впали йому на обличчя.

Петро стояв біля печі й думав, що коли свят, то навіщо ще святити. Він підступив до дверей і непомітно вийшов на двір. Пішов за клуню, присів на пенюк і низько спустив свою зажурену голову. Вітер гойдав гіллям дерев і стрясав на траву грубі краплини дощу. Петро аж тепер зрозумів, що правду йому говорив дід: „Для того, щоб бути штундою, то треба мати багато терпеливості“. Так, то була дійсна правда. Він лише тепер це зобачив.

Від цього дня розпочалося для Петра велике переслідування і випробовування.

(Далі буде)

Никодим Лук'янчук

Вражіння зо з'їзду Української Євангельсько-Баптистської Церкви

В ИСОКИЙ ДУХ

Вступ

Прогресивний Євангельський Рух в українському народі в 1952 році буде обходити сторіччя постанови в Україні Української Євангельсько-Баптистської Церкви, буде врочисто святкувати ювілей тієї величної події, коли й над Україною засяло Світло євангельської Правди і запалило серця нашого рідного народу справжньою любов'ю до Бога. Відтоді український народ, відчувши цей повів Духа Святого, виступив до боротьби з усяким, а особливо духовним поневоленням. Шлях цієї боротьби—тернистий шлях. На тому шляху сотні євангельських проповідників і тисячі вірних принесли в жертву за справжній добробут і волю свого народу життя своє.

Євангельський Рух терпів переслідування від московського православ'я, яке застосовувало поліційні методи в церковному житті; особливих же знущань і тортур зазнав він від червоного деспота, який в українському євангелізмі слушно вбачав найбільшу загрозу комунізму. Бо євангелізм із своєю високою духовністю виявився найбільше відpornим всяким хворобливим проявам матеріалізму. Очевидно в наслідок цього він найбільше терпів і найбільше був нищений, але—незнищений. Бо те, що раз родилося з волі Божої в українському народі,—незнищальне!

Ідучи в слід за Христом, за Його покликком, базуючись на слові Господньому, українські євангеліки-баптисти завжди, взуруючись із своїх попередників, виявили той високий дух у творчості українського євангелізму. І цієї духовності неспроможні заломити ніякі обставини й сила в світі цьому.

В наслідок другої світової війни та нового поневолення нашої дорогої

Батьківщини, поважна кількість українських євангеліків-баптистів, із різних областей України, опинилися на еміграції, відірвані від свого краю і народу, але духовно міцно зв'язані з ним. Тому і тут вони не впали на дусі, але все, що було можливе й благословенне Господом, робили для великої Господньої справи. Втраченим можна вважати тільки той час, коли ще не була зформована, як окрема одишня, Українська Євангельсько-Баптистська Церква,—коли наші віруючі були ще розгублені в так званому слов'янському середовищі, яке, своєю протиприродною структурою, в'язало їм руки в праці. Але з часом постанови УСьБЦеркви Господь велико благословив Своє діло між українцями в цілому світі. З волі нашого милосердного Бога наша Церква вже ось четвертий рік видає свій орган „Дорога Правди“, при якому видано чимало й іншої духовної літератури. Цього не має жодна баптистська організація в Німеччині. Цього року з 12-14 червня наша Церква відбула свій четвертий з'їзд, який пройшов під знаком особливих Господніх благословінь, якими (благословіннями, пережитими під час з'їзду) ділимося з нашими читачами.

Перший день з'їзду (Неділя, 12. червня)

З'їзд відбувається в Мюнхені, Варнерказерне, в приміщенні баптистської громади. Духовно-будуючі Богослуження попереджує прощальне зібрання. Українська баптистська громада в Мюнхені та частина делегатів з'їзду прошають аступника голови Церковної Ради Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині проп. М. Теслюка, який цього дня в першій годині відлетів літаком до Нью-Арку,

Появилася з друку збірка поезій Олександра СОМКА „ВІРШОТВОРИ“

Збірка видана на доброму папері, містить у собі багато гарних поезій, що надаються для деклямування на різних зібраннях молоді, особливо відзначається вона такими темами: „Євангельське проміння, Свобідний переспів Давидових псалмів, Христянські веснянки, В царні птахів і Спостереження“.

Замовлення слати на адресу адміністрації „Дороги Правди“, або безпосередньо на адресу видавця, проп. Н. Лук'янчука, — Rev. N. Lukianchuk, 1519 — 65th St., Kenosha, Wis., U. S. A.

Ціна
з ДМ

щоб там обняти праню проповідника баптистської Церкви. Голова українських баптистів у Німеччині проп. Д. Марійчук з цієї нагоди виголошує зворушливу прощальну промову і просить свого найближчого співробітника сердечно вітати від імені з'їзду все наше заокеанське братство.

По короткій перерві, в 10. год. ранку, урочистість з'їзду відкриває читанням Сл. Божого з Дій св. Ап. 2 розділ Д. Марійчук. Слова Божої премудрости наповняють серця присутніх і з глибин їх душ несеться щира молитва до престолу Ласки, — молитва про злиття Духа Святого і на цей, можливо, останній з'їзд нашого братства в Німеччині. Після молитви всі з особливим надхненням осмілюють величність Божу пісню: „Як славний наш Господь в Сіоні“...

Наступним промовляє латиський проповідник Елксніс, який у своїй проповіді від імені латиських баптистів сердечно вітає четвертий з'їзд українського братства. Глибоко-духовною проповіддю на тему: „Святий Дух і Церква“, яка викликала особливу увагу присутніх, брат Д. Марійчук закінчує ранне Богослуження.

Другу частину першого дня з'їзду присвячено молоді. Зібранням для молоді проводить бр. Угрин. Представник Світового Союзу Баптистів пастор Ф. К. Шатц, на основі св. Письма, виголошує сильну та будуючу проповідь до молоді. Його з англійської мови на українську перекладає студент А. Сусь. Хор, добре підготовленими хоровими піснями, прикрашує й підіймає на душі зібрання молоді... Брат Гарбузок проповіддю-закликом до молоді віддається на служіння Господеві та молитвою до Бога закінчує Богослуження. Молодь у піднесеному духовному настроєві опускає залю богослужень.

У восьмій годині вечора зала знову заповнена делегатами та гостями, що знову зібралися, щоб вислухати реферат проф. Т. Гребінки на тему: „Католицький догматизм“, в якому прелегент відкидає усі закиди єпископа Бучка в сторону євангеліків, що

були надруковані в „Укр. Трибуні“ і „Неділі“. Реферат виявився дуже цінним і допоміжним матеріалом у нашій праці, і тому в своїй діловій частині з'їзд звернувся до в—ва „Дорога Правди“ з проханням про обов'язкове видання його окремою книжечкою.

Другий день з'їзду (Понеділок, 13. червня)

З'їзд приступає до ділової частини. Після читання Слова Божого та молитви мандатна комісія представляє з'їздові кількість делегатів і гостей. По затвердженні програми вибрано президію з'їзду, в склад якої ввійшли такі брати: проп. Д. Марійчук — голова, проф. Т. Гребінка — заступник, доп. В. Кабанців — секретар. Голова з'їзду зачитує привітальні листи, з яких виявляється, що вся екзекутива Світового Союзу Баптистів надіслала свої привіти з'їздові. В своїх привітальних листах палко вітають з'їзд чільні представники українського братства за океаном. По заслуханню привітальних листів, з'їзд виносить сердечну подяку всім, що надіслали свої привіти з'їздові.

Після цього наступають звіти делегатів. Виявляється, що Господь велико благословив Своє діло, Церква Його зростає. Високий дух нашого братства та глибока свідомість свого покликання постійно гартували їх сили і допомагали зборювати всі труднощі в праці Господній, які часто були спричинені, на жаль, „своїми“. Звіги голови Церковної Ради, скарбника та редактора „ДП“ з'їзд з подякою приймає. Заслухавши звіт редактора „ДП“, з'їзд виносить сердечну подяку проповідникові Никодимові Лук'янукуві за жертвенну підтримку нашого журналу.

Третій день з'їзду (Вівторок, 14. червня)

На порядку денному — вибір делегата на Світовий З'їзд Баптистської Молоді, що має відбутись в липні ц. р. в Стокгольмі. Одногосподно вибрано на цей з'їзд брата Антона Суся.

В своїх резолюціях з'їзд застерігає

всіх членів Української Євангельсько-Баптистської Церкви від можливих нетактичних підходів у своїй праці у відношенні до інших віровизнань, а також, розглянувши резолюції слов'янської конференції, вважає їх, як вияв духовної вбогости та не міродайним для українського братства, а всіх тих братів, до яких прямо чи сторонньо відносились ті резолюції, — вважає вільними від них.

Далі з'їзд приступає до перевиборів Церковної Ради, під час яких таємне голосування виявляє, що Церковну Радю Української Євангельсько-

Баптистської Церкви в Німеччині й надалі очолив пастор Д. Марійчук, хоч у самому складі Церковної Ради зайшли великі зміни.

Закінчуючи свою працю, з'їзд виносить щирю подяку всьому проводові Церкви за жертвенну працю для поширення Царства Божого між нашим рідним народом. Брат Марійчук у кінцевому слові закликає всіх делегатів з'їзду та все наше братство бути світлом для оточуючого нас світу і з посвятою працювати для слави нашого дорогого Спасителя — Ісуса Христа.
О. Р. Г.

ПРИЙДЕ ПОРА...

...„Настане година суду Йогс“
(Об. 14: 7).

Прийде пора, настане суд розплати
За всі злодійства і пролиту кров,
Від жаху меч впаде із руки ката,
Коли уздрить на троні він Любов.

І заговорять в той час ріки, води, —
Земля про кров і кривди заквилить,
Й тоді заплачуть гірко всі народи,
Які бажали без Христа прожити.

Й безбожних розпач всіх обійме й горе,
А люте зло в серцях їх закипить,
Й з жаху скажуть: „Впадіте на нас, гори,
Й від правди Божої нас затуліть!“

Та не сховатися злорікам озвірілим, —
На Божий суд правдивий всі прийдуть
Й заплату візьмуть ту, що заробили,
За вчинки всі справоздання дадуть.

А ті, чий гріх Христова кров обмила,
Приймуть дар Божий — вічнеє життя
Й в оселях райських, де небесні сили,
Почнуть нове, блаженнеє буття.

Прийде пора, суд справедливий буде
(Про час той знає тільки Бог-Отець),
На суд той прийдуть всі безбожні люди,
Й сваволі зла положить Бог кінець.

Іл. Тарасюк

Гарний приклад

Родина брата Йосипа Думи та його дружини Анни є гарним прикладом для всіх українських віруючих у ЗДПА.

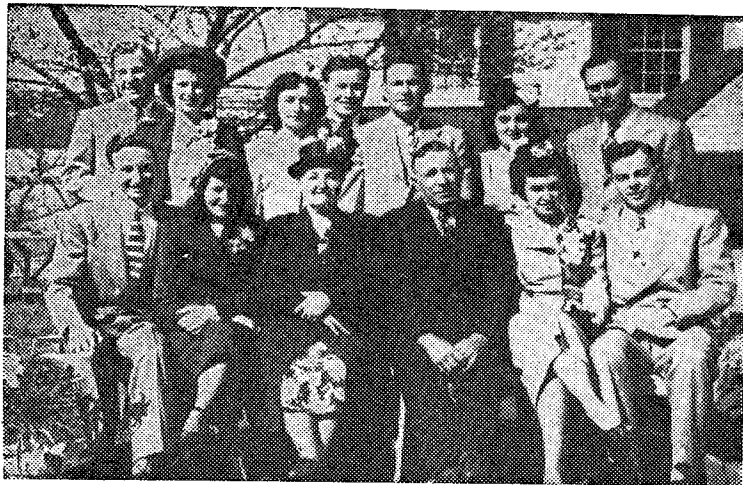
Приїхали вони до Америки з Галичини ще молодими, і тут подружилися. Милосердний Господь послав їм чудових синів і дочок. Всі вони, хоч народженні в Америці, але гарно володіють рідною українською мовою, люблять її та цінують як найдорожчий скарб. Саме ж найважливіше, то те, що всі вони живо пікавляються ділом Божим між нашим народом і приймають чинну участь у матеріальній підтримці української місії. Всією душею люблять вони єдине на цілий світ Українське Місійне та Біблійне Товариство, Український Біблійний Інститут, як єдину високу школу, яка старанно підготовляє сильні кадри місійних робітників для несення євангельської Правди нашому рідному народові. Любов до діла Божого в них виявляється в чинах, бо, як ніхто, жертвують вони на справу Господню та підтримують україн-

ську Місію та Інститут. Близька їхньому серцю також доля скитальців і беруть вони також уділ у допомозі їм. Ця родина підписала афідавіт і немало старань приклала до того, щоб забрати брата Тимка П'ятночку зо скитальщини. Господь допоміг у цьому, і наш брат П'ятночка вже на вільній землі Вашингтона.

Дійсно, ця родина — не приклад щирої жертвості, гарячої любови до всього рідного та до діла Господнього, — приклад високого духового рівня та глибокої свідомості свого покликання.

Любі брати та сестри! Будемо і ми всі так старатись, щоб Слово Боже ширилось між нашим народом. Підтримаймо справу Української Місії через наші щирі жертви на Нові Заповіти, „Дорогу Правди“ та іншу духовну літературу. Допоможімо єдиній на весь світ високій українській школі — Українському Біблійному Інституту!

Никодим Лук'янчук

Брат Йосип дума, його дружина Анна, сини, дочки та зяті. Посередині заду стоїть колишній скиталець брат Тимко П'ятночка.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ

Майбутність молоді

(Продовження)

Не можемо промовчати й того факту, що між нашою молоддю є багато таких одиниць, які не мали щастя користатися з добрих зразків і науки своїх родичів і вихователів. Та, не зважаючи на свою освіту, яку будь-як осягнули, — знаходяться на катастрофальній дорозі.

1. Чи сама освіта або знання збереже людину від катастрофи, коли вона продовже свою подорож по блудній дорозі? Самозрозуміло що ні! Кожна людина, що оцінює життя, йдучи незваною дорогою, звертає свою увагу на всі дороговкази, чи навіть докори зичливих людей. „Страшна кара тим, хто праву путь покине; й хто ненавидить докір — погібне!“

На жаль, серед християнської маси, ще існує багато духовних сліпців, які вперто йдуть своєю блудною дорогою, заспокоюючи себе словами демонського обману: „за нас будуть відповідати наші провідники“. Чи це не є лише неумудре заспокоєння себе? А коли б навіть такий обман і існував, то що тобі з того, що хтось по твоїй смерті буде за тебе відповідати? Але вже саме слово „людина“ говорить про те, що кожен з нас безпосередньо залежний від Бога Творця. В книзі пророка Єремій про це довідуємось докладно: „...та душа, що грішить, та й умерти мусить. Син за вину батькову не буде відповідати, а батько не буде двигати вина синовій! Праведність праведного зостанеться на йому, та й безбожність безбожного на йому буде“.

Коли зокрема кожна людина буде сама відповідати перед Богом за свої поступки, то що ж тепер лишилось блудним синам та донькам казати? Для таких є тільки один вихід, а саме: „Устану й піду я до батька свого та й скажу йому: Прогрішив я, отче, против неба та супротив тебе. Недостойний я вже зватися сином твоїм;

прийми ж ти мене, як одного з своїх наймитів!“ А відносно „провідників“ і „посередників“, на яких багато хто покликуються, то Господь Ісус говорить так: „Позоставте ви їх: це сліпі провідарі для сліпих. А коли сліпий водить сліпого, — обидва до ями впадуть“. Бо до світлої майбутності веде тільки одна дорога — Господь Спасителя. „Я — дорога, і правда, й життя. До Отця не приходять ніхто, як що не через Мене“.

2. Настали жахливі часи. Модерна людина, детронізуючи Творця, в центрі всього поставила себе саму. Цивілізація, що вигнала Бога з душі одиної, родини, зо школи, мистецтва, з літератури, з громадського життя, — стала бездушною механічною цивілізацією. Культ Божества заступила вона культом матеріалізму, адорацією мамони та культом особистого, рідного, клясового й усякого іншого егоїзму, в погоні за грошем, вигодою, насолодою й розривкою. А що доброго знайдеш тепер у модерному письменстві? Крім розпусти і гвалі таких авторів як Пруст, Барбюс, Андре Жід, Маргерит, Сартр, Колет, Джойс, — нічого більше.

Замість ідеальної мудрости Святого Письма, модерна людина напікає собі голову немудрими „історіями“ з ілюстрованих часописів, що не дають нічого ні душі, ні розумові. Сучасна людина взагалі перестає розуміти, що таке культура духа, культура характеру та перестає розуміти різницю між культурою та цивілізацією. Навіть, не знаючи ні Платона, ні Аристотеля, ні Данта, ані Отців Церкви, сучасна людина вважає всетаки себе культурною. Та, не зважаючи на її особисту оцінку, в рисах обличчя такої людини можна побачити відсутність всякого духового виразу, всякої іскри Божої правди, а тільки трафаретну бездушну усмішку на безжиттєвому обличчі.

Ів. УГРИН.

(Далі буде)

Юр. Кандіїв

МОЛИТВА ПРО ПЕРЕМОГУ

Одвіку точиться у світі боротьба.
Не ущуває ні на одну днину.
Володар зброєю звойовує раба,
І раб стає супроти господина.

На царство — царство, на народ — народ...
Січуться, прагнучи то здобичі, то слави.
Що день, що ніч — жорстокіш у стократ —
Аж сонце тьмариться од випарів кривавих!

Дорогу від колиски до труни
Всю пройняла ненависть заловзята,
Вже й самий мир став формою війни:
Син проти батька, брат на брата...

Безумству меж нема, і де границя зла?
Всі сподіваються: ось прийде перемога,
І просять люди праведного Бога
Благословити їх неправедні діла.

Життя людське — мов попіл від соломи:
Як врятуватися, коли — о, Боже мій! —
Я загубив свій мир в собі самому,
В моїй душі страшний вирує бій!

Перед лицем жорстокого звияжця
Як часто падав я і побороть не міг
Меча злоби, брехні отруйний сік
І пристрастей моїх розверсту пащу!

Гріха мого ворожа чорна сила
Могутнім помахом кігтястого крила
Смертельний жах в естві моїм розкрила
І на загибіль прирекла...

Та на крутім, слизькім краю безодні,
Де димне полум'я і темрява густа,
Тримтючі руки, кволі та холодні,
Я простягаю вгору до Христа.

Я вірю, я плачу, я молюся:
— Допоможи, щоб зло я поборов,
Не дай упасти, Господи Ісусе!
Спаси мене, Божествена Любов!

З місійної праці

Вражіння з подорожі

В днях 13-23 травня п. р. Господь допоміг мені звершити ще одну місійну подорож, під час якої я пережив багато радості та Господнього благословіння, а тому й хочу поділитися вражіннями з неї.

13. 5. ми з братом Гарбузюком, редактором нашого часопису, Д. П. вийшли з Ляйпгайму до Мюнхена на засідання переселенчої комісії, яке відбулося в бюрі директора Ф. К. Шатца, а також на засідання головного Комітету нашої Церкви, яке відбулося в Мюнхені — Ляймі.

14. 5. відвідали ми Авґсбург та тих віруючих, що там ще залишилися, і після полагодження деяких справ бр. Гарбузюк поїхав назад до Ляйпгайму, щоби продовжити улюблену працю над часописом, а я поїхав до Пфюрц-

гайму, де вечором відбулося дуже гарне та благословенне Богослуження. Від часу переїзду віруючих з Корбаху до цього табору, Господь благословляє тут Своє діло й помічається пробудження.

В неділю 15. 5. у Пфюрцгаймі відбулося св. хрищення 5-х душ. Ця найбільша в нас, баптистів, урочистість, через несприятливу погоду, не відбулася під відкритим небом, а в новозбудованій баптистській капелі. Акт св. хрищення, молитву над новопринятими до Церкви та Господню Вечерю звершив пишучий ці рядки. На цю урочистість, як звичайно, прибуло багато людей українців, а також німців, які були свідками того, що Господь у наші часи шукає та спасає гришників і приєд-

Св. хрищення в Пфюрцгаймі. З лівого боку стоїть проповідник Д. Марійчук.

нує їх до живої Своєї Церкви. Сердечне прийняття німецьких віруючих та щирість місцевого проповідника Фільбранта збудили в нас почуття свідомости, що ми не є зовсім забуті на чужині. По закінченні цієї радісної урочистости ми повернулись знову до табору, де вдома брата Блонського, проводячого цієї громади, відбулася Вечеря Любови. Вечером цього самого дня відбулося членське зібрання, на якому змушені ми були вилучити з громади кілька членів за поширення хворобливої науки „п'ятдесятників“. Зробили ми це тому, що на нас лежить велика відповідальність перед Богом та Його вибраним народом—берегти стадо Христове і викоринювати всяке заблудження.

16. 5. відвідав я родину Шевченко в Дармштадті. Брат М. Шевченко працює широ для Господа, поширюючи духовну літературу. Того ж дня вечором брат запросив своїх сусідів та знайомих на зібрання, яке відбулося в його домі сполучене з Господньою Вечерею. Господь і в цей вечір нас чудово благословив.

17. 5. з Дармштадту поїхав я до Бравншвайгу. Вечером тут відбулося загальне Богослуження, а наступного дня мали ми ще одне Богослуження, та Господню Вечерю. Того ж дня вечором мав я змогу бути на місійному Богослуженні в німецькій громаді, де працює бр. Гетце. Ця громада нараховує понад 1000 членів, мала честь вітати високодостойного гостя д-ра Аубрейя, генерального секретаря англійських баптистів. Цього самого вечора відвідав я польський табір в Бравншвайгу, де працює тепер бр. Скоробогатий. Господь благос-

ловив Своє діло в цьому таборі, бо від початку цього року вже 21 душа була прийнята через св. хрищення.

19. 5. з Бравншвайгу поїхав я до Гамбургу, щоб у його околицях ві відати деякі наші громади. В першу чергу Господь допоміг мені відвідати баптистську семінарію в Гамбурзі, де свого часу й я студював теологію. Я вельми втішився, коли побачив знову відбудовані будинки, в яких тепер студіює понад 40 студентів.

Цього ж дня вечором відвідав я нашу громаду в Фалькенбергу, де вечором відбулося Богослуження, а на наступний день, відвідавши деякі родини, що перебувають у перехоловому таборі Венторфі на дорозі виїзду до ЗДПА, я поїхав до Гайденау. Тут я мав змогу затриматись два дні та відвідати наші віруючі родини. Помимо всіх тих труднощів, які постали тут у наслідок непоміркованого втручання деяких чільних представників Слов'янського Союзу в внутрішні справи нашої громади, я з ласки Божої міг узяти участь у двох Богослуженнях (22. 5.), які також не були позбавленні благословень Господніх.

23. 5. закінчив я свою місійну подорож і, повертаючись додому, дякував мойому Господеві за чудову опіку та благословіння. Усюди відчувається велика потреба в духовних робітниках. Тому будемо молитися, щоб милосердний Господь вислав робітників на Його святу ниву та поблагословив Своє діло між усіма народами, а саме головне — між нашим рідним українським народом.

Д. МАРІЙЧУК

Любов повинна мати нас, як засіб, а і н ш и х, як ціль, а не навпаки: інших як засіб, а нас самих, як ціль.
„Любов не шукає свого“... — Апостол Павло.

В Українській Вільній Академії Наук

Дня 12. травня ц. р. в Ляйпгаймі відбулося врочисте відкриття УВАН (До цього часу місцем осідку УВАН був Авісбург, але в зв'язку з переїздом укр. табору Соммаказерне і УВАН перенесено в Ляйпгайм). Після вступного слова заступника голови УВАН проф. Курінного з інформаційною доповіддю на тему „Підсумки праці“ виступив секретар Академії і керівник Музею УВАН. Прелегент у своїй надто цікавій доповіді підкреслив, що в Україні існує Українська Академія Наук, але вона підневолена та перебуває під тиском наших північних сусідів; зате на еміграції діє Українська Вільна Академія Наук, як репрезентант дійсної вільної української науки.

Говорячи про досягнення УВАН, прелегент зупинився над виданнями різних наукових праць цієї установи. Хоч грошова реформа в Німеччині принесла багато труднощів, але, зборуючи їх, УВАН працює.

Після цього з головною і науковою доповіддю на тему „Ранні

форми державності на території України“ виступив проф. Курінний. Поданий ним матеріал викликав особливу увагу присутніх. Д-р Антонович подав плян дальшої праці УВАН.

6. червня редактор „ДП“ з головою Церковної Ради Української Євангельсько-Баптистської Церкви пастором Д. Марійчуком одвідали Музей УВАН. Між різними укр. виданнями приємно було бачити й євангельсько-баптистську літературу — журнали, різні брошури, співаники (видані на еміграції), Біблії, Нові Заповіти і ін. В Музеї бракує „Християнського Вісника“ та „Української Ниви“, а „Післанець Правди“ був зареєстрований тільки одним примірником, якого свого часу редактор „ДП“ вручив для інформації керівникові Музею.

Добре було б, щоб кожне євангельське видавництво вислало по 7 примірників кожного видання до згаданого Музею. Сучасна адреса Музею: krainian (UWAN) Museum, LEIPHEIM Donau, DP Camp, Bl. 27.

Ш о д я к а

Конференція Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині висловлює сердечну подяку всім дітям Божим, що надіслали свої пожертвування на влаштування конференції:

1. Жін. Гурток у Крумліні	20.— дол.
2. Жін. Гурток у Честері	20.— „
3. Марія Перожок	15.— „
4. Церква в Честері	15.— „
5. Марія Буднік	10.— „
6. Н. і М. Побігушка	10.— „

7. Катерина Стаднік	10.— „
8. А. Ядвісінчак	5.— „
9. Пасічник	5.— „
10. Марія Перетятко	5.— „
11. Лідія Перетятко	5.— „
12. Текля Тамська	2.— „

Господь хай велико благословить руки даючі.

За Президію З'їзду:
Проф. Д. Марійчук, голова
Доц. В. Кабанців, секретар

Кількома рядками

28 — 30 травня в баптистській церкві в Крумліні відбувся третій річний з'їзд Українського Місійного Товариства в Америці. Як довідуємося, керівництво Товариством з'їзд передав пасторові П. Барткову.

— В днях 31. 5. — 2. 6. п. р. в Прін (Баварія) відбувся з'їзд євангельських проповідників різних національностей із Д. П. Понад 40 проповідників взяли участь у нарадах з'їзду, на яких було порушено ряд актуальних питань у справі місійної праці, еміграції та опіки над тими, що не зможуть виїжджати (старі, хворі, інваліди). Від українців на з'їзді взяли участь проповідники Д. Марійчук, О. Гарбушок (баптисти) і В. Виявський (від реформованих євангеліків).

— В зв'язку з запланованою ліквідацією першої ерії, нашу громаду з Кобаху перевезено до укр. табору в Пфортгаймі

— Корнберзька УЄвБЦерква в ос-

танніх днях квітня переїхала до укр. табору в Лайпгаймі.

— Заслужений діяч на полі українського євангелізму і співпрацівник „ДП“ проповідник Іван Барчук із своєю родиною перебуває в дорозі до ЗДПА.

— Появився з друку побільшений співаник „Пісні Християн“. Співаник виданий Ів. Беркутою і містить у собі 312 пісень, на гарному білому папері в добрій оправі. Ціна 7.-ДМ. Замовляти в видавця.

Цінний скарб! — Появився з друку

НОВИЙ ЗАПОВІТ в українській мові

Переклад проф. д-ра Івана Огієнка. Виданий на гарному папері, малого формату, шкіряна оправа з золотими обрізами. Ціна 10. НМ. Замовлення шліть на адресу: Iwan Hrabowetz, (21 b) Lüdenscheld i. Westf. Buckerfelderstr. 42, Germany.

ЗА УКРАЇНСЬКУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ПРЕСУ

На пресовий фонд „Дороги Правди“ склали пожертвування:

1. М. Подворняк 10. — дол.	8. Ф. Мазур 3. — „
2. Д. Колішка 5. — „	9. Г. Крешка 2. — „
3. В. Мазур 5. — „	10. Бр. Бойчук 2. — „
4. Укр. Церква у Крумліні 5. 55 „	11. М. Гренік 2. — „
5. З Речун-Панько 7. — „	12. М. Якімов 2. — „
6. П. Юнка 3. — „	13. Іл. Кубрик 2. — „
7. С. Колодій 2. 50 „	13. Д. Девейко 1. 50 „
	14. М. Перетятко 1. 50 „

Усім жертводавцям, за підтримку друкованого євангельського слова в рідній мові, висловлює НАЙСЕРДЕЧНІШУ ПОДЯКУ

Редакція „Дороги Правди“

Ukrainian Magazine

„THE WAY OF TRUTH“

Published under EUROM, Civil Affairs Division. Authorization Number UNDP 281. Date Authorized 1. January 1949. Editor: Rev. O. Harbuziuk. Address: Leipheim-Donau, Ukr. DP Camp 27/5. Printer: Ukrainische Zeitung, NEU-ULM, Ludwigstr. 10. — Frequency: Monthly — Circulation: 1000

